

holdes udenfor. Men det kan endda lades ude af Betragtning; dette Beløb er jo kommet til Udbetaling, hvorimod de 145 Mill. Kr. ikke er kommet til Udbetaling. Hvis vi drager de 145 Millioner fra Stigningen af vor Statsgæld, som det ærede Medlem fra Æbeltoft opgjorde, og som er 559 Millioner, vil vi faa til Rest en Stigning af vor Statsgæld paa 414 Mill. Kr. i Krigsperioden. Det er selvfølgelig et stort Tal, men set i Forhold til, hvad der er sket, baade herhjemme og ude omkring i den store Verden, er det vel ikke saa helt forskrækkeligt. Det er i alt Fald ikke saa nær 100 Millioner om Aaret. Naar det ærede Medlem saa i sin Sammenligning gør vor skattepligtige Formue op, tager han Formuen pr. 1. Januar 1914, altsaa den Formue, der er lagt til Grund for Skatteansættelsen i 1914—15, og som er 5 104 Mill. Kr., og som Slutningstal Formuen pr. 1. Januar 1918, den Formue, som er lagt til Grund for Skatten for Aaret 1918—19. Dette Tal er 8 570 Millioner. Det ærede Medlem faar derved en Formuefremgang paa 3 466 Millioner i den Periode. Men jeg vil gøre ærede Medlemmer opmærksom paa, at den sidste Formueopgørelse snart ligger to Aar tilbage i Tiden, og der er slet ikke Tale om, at vor Formue ikke siden den Gang er steget meget betydeligt. Maaske foreligger allerede Formueopgørelsen pr. 1. Januar 1919. Jeg kender den ikke, men naar den foreligger, er jeg temmelig sikker paa, at det vil vise sig, at vor skattepligtige Formue her i Danmark er steget til ca. 10 Milliarder. Det vil altsaa sige, at vor skattepligtige Formue i Danmark er steget med ca. 5 Milliarder, samtidig med, at vor Statsgæld er steget 414 Millioner. Altsaa, naar vi foretager en Sammenligning indenfor den samme Periode, er det ikke saa afskrækkende. Vi maa dog huske paa, at disse to Tal viser, at vor skattepligtige Formue er steget 12 Gange saa stærkt som vor Statsgæld. Der er maaske nok den, der vil sige, at disse skattepligtige Formuer er tænkte Værdier. Den ærede sidste Taler var inde paa det samme, naar han talte om det, han kaldte vort Lands Økonomi, og vilde nærmest bevise, at det hele var noget, der ganske stille vilde forsvinde igen, saa snart vi kom ind i normale Forhold. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem har Ret i denne Betragtning; jeg tror ikke, at de, der siger som det ærede Medlem, har Ret, jeg tror nemlig aldeles ikke, at den Formue, der her er Tale om, den skatteplig-

tige Formue, vil forsvinde. Jeg er ikke en Gang sikker paa, at den vil gaa ned. Vi maa huske paa, at den skattepligtige Formue for faste Ejendommens Vedkommende er opgjort paa Grundlag af Ejendomsskylden for 1916, og det er ganske givet, at naar den nye Ejendomsskyldvurdering er foretaget, vil den Del af vor Formue, som er anbragt i faste Ejendomme, stige meget betydeligt. Selvfølgelig er jeg klar over, at den Del af den danske Formue, der er anbragt i Værdipapirer, vil gaa ned. Men jeg tror, at den Nedgang vil ophæves af den Stigning, der vil blive for den Del af vor Formue, der er anbragt i faste Ejendomme. Jeg er derfor ikke af den Opfattelse, at det er vor Statsgælds Stigning, der giver Grund til Ængstelse, men derimod snarere det, at vi kan vente umaadelig store Udgifter i den Periode, der kommer, saa store Udgifter, at det kan blive vanskeligt at faa udskrevet de fornødne Skattebeløb til Dækning deraf. Paa den anden Side tror jeg, at havde der været brugt mindre under Krigsperioden til at holde Prisniveauet nede, vilde Danmarks Fremtidsudsigter paa det økonomiske Omraade ikke derfor have været lysere, tværtimod, jeg tror snarere, de vilde have været mørkere. Det er jo nemlig givet, at jo højere Prisniveauet er, desto højere bliver alle Lønkrav. Det er muligt at give Dyrtidshjælp og Tilskud i en Periode, maaske paa 1, 2 eller 3 Aar, men den Dag kommer, da alle vil kræve en Løn for deres Arbejde, der staar i Forhold til Prisniveauet, og hvis Prisniveauet i Krigsperioden havde ligget betydeligt højere, vilde det i første Række have givet sig Udslag i, at Samfundet skulde have givet større direkte Tilskud, og i anden Omgang vilde det have resulteret i, at Jordpriserne og Lønkravene var blevet større. De to Ting er medvirkende Aarsager til, at vi ikke kan se Fremtiden helt roligt i Møde paa det økonomiske Omraade; baade de høje Jordpriser og de store Lønkrav gør vor økonomiske Fremtid noget usikker, og her mener jeg, vi staar ved det vanskelige Punkt, naar vi skal drøfte vore finansielle Fremtidsudsigter.

Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) og med den højtærede Finansminister i, at vi er naaet til Grænsen for, hvad der kan udskrives som personlig Skat paa Formuer og Indkomster. Jeg deler fuldt ud deres Udtalelser, som ogsaa har været fremhævede af andre ærede Medlem-